

Вълкътъ изялъ котката и на другия день пакъ отишълъ.

— Давай, дѣдо, бабата!—заревалъ той. Мила е на дѣдо бабата и далъ вмѣсто нея кучето.

Изялъ вълкътъ кучето и на другия день пакъ чука и говори :

— Давай ми бабата!

А дѣдо бабата си не дава, мила му е и далъ вмѣсто нея овцата.

Изялъ вълкътъ овцата и пакъ говори :

— Дѣдо, по-скоро-бабата!

Не иска старецътъ да се раздѣли съ милата си бабичка и далъ вмѣсто нея кравата.

И прѣселилъ се старецътъ да живѣе въ друго село, далечно, задъ осемъ села въ деветото, но бабичката си не далъ.

И живѣятъ си тѣ до днесъ, живота прѣживѣватъ и добро очакватъ.

Гатанка.

Ние малки сме мушички,

Нижеме въ трудъ свойтъ дни.

Пъргави сме, бодри всички, —

Никоя се не лѣни?

Пукне ли се пролѣтъ мила

Ний летимъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ,

Хабимъ сѣтната си сила,

Сбираме храница — медъ !

Нащо царство го царица

Управлява ѝ владѣй . .

Цѣла зима спимъ, дѣчица,

Доръ се пролѣтъта засмѣй ! — ?

Люб. Бобевски.

